

Introducció

AMADEU RECASENS I BRUNET

Director de l'Escola de Policia de Catalunya

9

L'Escola de Policia de Catalunya, plenament conscient que la formació només té sentit si és concebuda des d'una perspectiva integral, afronta el repte de preparar en els pròxims anys el gruix d'efectius que han de completar el desplegament de la Policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra a tot el territori català. Per assolir aquesta fita cal entendre que l'aprenentatge és un procés que no es pot limitar al pas per una aula i a una avaluació externa. En aquest sentit, tota activitat és formativa si se'n saben extreure els coneixements i l'experiència, i si hom és capaç d'efectuar una autocrítica o una autoavaluació.

D'altra banda, el desenvolupament d'una policia amb els paràmetres de modernitat i democràcia propis de la nostra societat exigeix una base, un substrat, capaç d'aportar idees i d'innovar, en una paraula, de pensar sobre el tema policial amb perspectives prou àmplies i obertes.

La triple necessitat de millorar la formació, de crear esperits professionals capaços d'extreure formació permanent de la pròpia experiència i de disposar d'un nucli de persones capaç de repensar l'àmbit policial, demana un important procés de reflexió sobre la política formativa.

La *Revista Catalana de Seguretat Pública* pretén ser un instrument que ajudi a assolir aquests objectius i, des del seu primer moment, ha volgut incorporar-se a aquest esforç dedicant el seu *Dossier* al tema de la formació policial.

En l'article que inicia aquest número, Dominique Monjardet analitza, des d'una perspectiva empírica, la relació existent entre el procés de formació dels aspirants de la Policia Nacional francesa, amb les seves expectatives i opinions, i els elements constitutius de la cultura professional policial, i al mateix temps introdueix algunes reflexions interessants sobre la possibilitat d'avaluar les polítiques formatives a partir de les concepcions que es construeixen en els seus processos de socialització laboral.

La qüestió de l'avaluació de les polítiques formatives d'acord amb l'opinió expressada pels professionals de la policia, controlada de manera metodològica,

és tractada en el treball de Dubourdieu i Tarrin, els quals fan referència als trets bàsics i a les raons que la impulsen, com en el cas anterior de l'experiència francesa.

El treball de Mikel Gorriti i Arantza Irusta s'acosta molt, temàticament parlant, als anteriors. Metodològicament, es basen també en qüestionaris —en aquest cas adreçats a comandaments policials— que intenten identificar quins han de ser els continguts teòrics, les habilitats, les destreses i els trets de personalitat per, des de la perspectiva de les mateixes persones interessades, establir el marc essencial per a la seva formació.

Amb l'ànim d'oferir una visió general dels diversos models formatius que coexisteixen en el marc dels països de la Unió Europea, es presenten dues experiències que tenen en comú el fet de combinar sistemes de descentralització policial amb una reforma en profunditat de la formació. En el primer cas, l'article de Jürgen Scholz fa referència a una innovació pròpia del cas federal alemany, que ha encapçalat el *land* de Renània-Palatinat, i que consisteix en l'adaptació de la formació a la desaparició de l'escala bàsica de policies. En segon lloc, T. B. Frost fa una exposició de l'experiència anglesa, que combina —com ja és conegut— un sistema policial descentralitzat amb un servei nacional de formació comuna per a totes les policies.

En endavant, s'inicia l'anàlisi de qüestions formatives particulars. L'article d'A. Buitenhuis fa referència al fenomen del multiculturalisme i parla de les diverses maneres d'acabar-lo des de la perspectiva policial, d'acord amb la tradició cultural holandesa de tractar obertament els conflictes socials. El treball de Juan B. Zurera ens introdueix en les línies seguides pel Cos Nacional de Policia per fer front a les demandes formatives derivades dels processos de transnacionalització de les formes de vida i de la problemàtica que comporten. La formació de les unitats d'elit de la Guàrdia Civil és el tema que exposa Maximiliano Lasén. Dels passos fets per al disseny d'un títol de tècnic en seguretat pública, en parla en el seu article Joan Feliu. I, finalment, la sotsdirectora de la nostra Escola, Elisabeth Abad, tracta els principis bàsics de la formació de la Policia Autònoma catalana.

Dues seccions més, que presenten una voluntat de continuïtat, completen aquest volum. En la secció dedicada al comentari legislatiu, es pretén posar en coneixement dels lectors els aspectes més rellevants de les normes que es vagin aprovant relatives a la seguretat; en aquest cas, l'aportació de Francesc Guillén se centra en l'anàlisi de la recent «lei de les videocàmeres». En la secció de *Documents* pretenem presentar materials de treball que informin sobre l'evolució dels cossos policials; en sintonia amb la preocupació que presideix aquestes pàgines, en aquest primer número, Àlex Bas exposa les línies organitzatives primordials del desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra.

En síntesi, aquesta serà, en un futur, l'estructura bàsica de la *Revista Catalana de Seguretat Pública*, que pretén arribar a tots els àmbits professionals relacionats directament o indirectament. Valguin, alhora, aquestes línies per fer una crida a tots els qui estiguin interessats a col·laborar amb aquesta publicació amb rigor i seriositat perquè contactin amb la redacció, de manera que tots plegats contribuïm a consolidar la policia de Catalunya que volem.